

f 0.60*

JOCHEM JOFEL

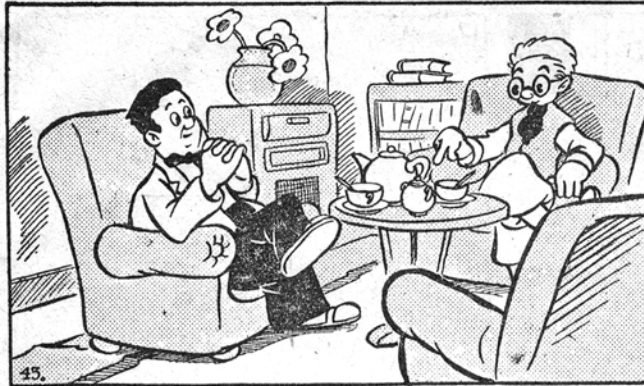
WERELDREIZIGER

**DE ERFENIS VAN
DEN OUDEN JOFEL**

(II)

door Siem Praamsma

1e Serie, 2e Deel

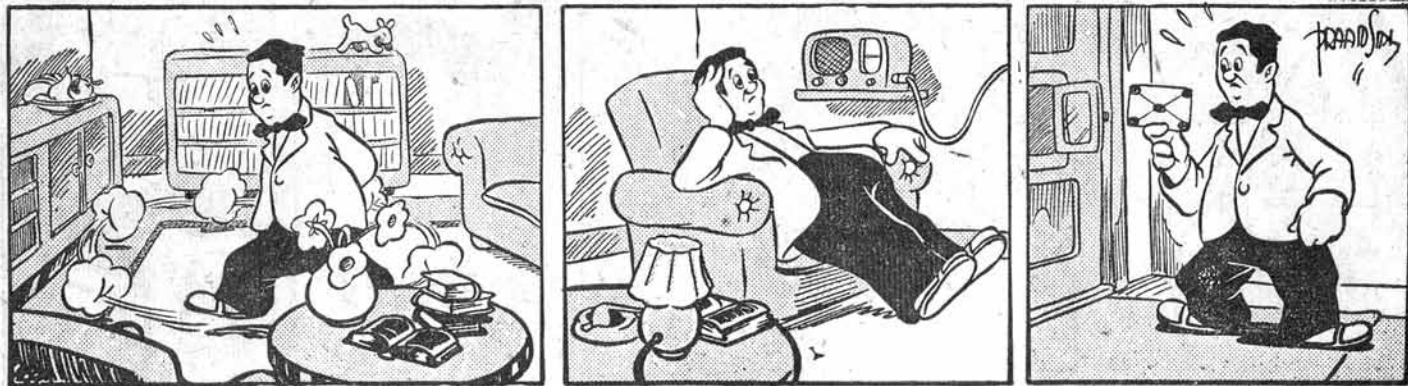
43. „Hoe komt het toch eigenlijk, dat U zo'n beroemde man bent geworden, oom Jochem?” vroeg Flip Flits, het neefje van Jochem Jofel op een avond, toen ze, gezellig bij een kopje echte thee, over allerlei dingen zaten te keuvelen. „En dat U wereldreiziger geworden bent, hoe is dat eigenlijk in zijn werk gegaan? Dat heeft U mij nog nooit verteld.” „Ja, beste neef,” antwoordde Jochem bedachtzaam en hij streek zich eens onder zijn kin, „dat is ook een héél verhaal! Dat is maar niet zo één-twee-drie verteld. Het houdt allemaal verband met een erfenis. Als ik die niet had gehad, zou ik nooit die karaktertrekken hebben gekregen, die mij nu zo goed van pas komen en die mij dan ook

inderdaad tot zulk een beroemden wereldreiziger en woudloper hebben gemaakt. Maar, ja, Flippe, om je dat nu zo maar even in een paar zuchten te vertellen, dat valt niet mee! Maar ik heb wat anders voor je. Alle avonturen, die ik zo in de loop der jaren beleefd heb, heb ik laten opschrijven door een schrijver, die op zijn gebied misschien wel net zo beroemd is als ik op het mijne. Ik heb daar allemaal boeken van laten maken en één deel daarvan behandelt nu juist jouw vraag: Hoe Jochem Jofel wereldreiziger werd. Ga mee, naar de boekenkast. Bij hoge uitzondering zal ik het een keer uitlenen. Ik ben namelijk erg zuinig op mijn boeken en met uitlenen heb ik treurige ervaringen!”

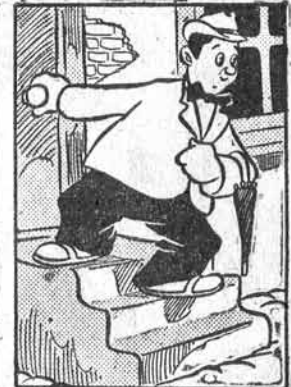
44. „Dit is het, Flip,” zei Jochem Jofel, terwijl hij een boekwerk uit de boekenkast greep. „Hoe Jochem Jofel wereldreiziger werd. Voorwaar een eminent geschrift, knaapje! Als je dit gelezen hebt, dan zul je weten, wat moed, tegenwoordigheid van geest, doorzettingsvermogen en vooral zin voor avontuur voor voortreffelijke eigenschappen zijn. Breng het, als je het uit hebt, vooral direct weer terug, want ik ben er ontzettend zuinig op.” „Jawel, oom,” antwoordde Flip onderdanig, „ik zal er een krant omheen doen, dan beduimelt het niet zo.” „Best, jongen,” antwoordde Jochem, „wees zuinig op je spullen en nog zuiniger op die van een ander, dan zul je het ver brengen in de wereld.” Flip Flits

nam afscheid van zijn beroemden oom en vertrok. Hij was echter zo nieuwsgierig naar de inhoud van het boek, dat hij op straat reeds aan de eerste bladzijden begon. Wereldreiziger zijn! Ook verre reizen maken en vreemde landen zien, ook avonturen beleven net als zijn oom! Niet langer op een saai H.B.S. zitten, maar het leven leren kennen zoals oom Jochem het kende! Dat leek hem heerlijk! Ook over zeeën zwerven en andere mensen leren kennen, die vreemde talen spraken! Toen Flip eenmaal aan het boek begonnen was, kon hij er niet meer mee ophouden. Hij werd de onzichtbare toeschouwer van avonturen en gebeurtenissen, die jaren en jaren geleden plaats gevonden hadden....

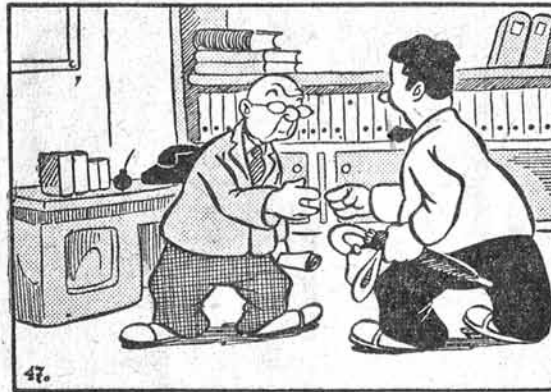
45. .... Toen Jochem Jofel nog geen wereldreizi-ger was, en dus ook nog niet zo beroemd als hij nu is, was het iemand, die met zijn tijd nooit raad wist. Hij bracht een groot deel van de dag door met luieren, lezen, naar zijn radio'tje luisteren en vitten op zijn huishoudster, als die eens een keer klontjes in de frambozenpudding had gemaakt. Hij was namelijk dol op frambozenpudding en klontjes in dit heerlijke gerecht kon hij gewoon niet luchten of zien. Af en toe rookte hij eens een sigaar of een sigaret, maar meestal zat hij naar zijn radio te luisteren, als er een goed programma was. Hij hield erg veel van Jazz-muziek, maar hij kon ook een goed piano-concert wel waarderen. En als hij zich

neel erg verveelde, zette hij de een of andere naai-en knipcursus op en ging dan met een gezicht, dat wel zeer duidelijk zijn innerlijk weerspiegelde, de geheimen trachten te doorgronden van twee recht, twee averecht. Jochem zou zich misschien nu nog steeds hebben lopen vervelen, als er niet op een goede dag gebeld was door den postbode, die in Jochem's brievenbus een brief gooide, die aan Jochem's onvruchtbare bestaan vrijwel direct een de-finitief einde maakte. Het was een erg gewichtig-uitziend geval. Er zaten vijf lakken op en Jochem draaide hem eerst om en om, voordat hij hem open dorst maken.

46. Jochem maakte de brief eindelijk maar eens open. Hij keek eerst verbaasd, toen ongelovig en trok daarna een gezicht alsof hij niet recht wist, wat hij er van denken moest. „Asjemenou”, zei hij bij zichzelf, „van Notaris Kloofhaar!” En hij herhaalde nogmaals de inhoud van het briefje, dat hij in de hand hield: Mijnheer, in verband met de erfenis van Uw vader verzoek ik U beleefd, morgen in de loop van de dag even bij mij aan te komen. Hoogachtend: Kloris Hoofdhaar, Notaris. „Dat is vreemd,” vond Jochem. „Mijn goede vader, de oude Joachim Jofel, is al vijf jaar geleden gestorven en ik wist helemaal niet, dat hij mij ook maar één

cent na te laten had. Daar snap ik nou niets van! Maar ja, als notaris Kloofhaar zo iets zegt, dan zal het wel niet voor niets zijn. Ik zal morgen dus maar eens naar hem toestappen”. Jochem had namelijk het idee, dat er iets geheimzinnigs boven zijn hoofd hing. En hij had altijd een zwak gehad voor geheimzinnige dingen. „Ik vind alles goed, als ik me maar niet zo erg hoeft in te spannen!” dacht hij bij zich zelf. De volgende morgen ging hij tegen het middaguur op weg naar notaris Kloris Kloofhaar. Hij had zich netjes aangekleed, zijn bekende kleine hoedje opgezet en er bengelde zelfs een keurige parapluie aan zijn rechter arm.

47. Jochem werd door den notaris hartelijk begroet. „Goede middag, mijnheer Jofel, hoe maakt U het? Dat is lang geleden, dat ik U voor het laatst gezien heb. Ik meen, dat het was toen U overging naar de vijfde klas van de H.B.S. is het niet? Och, och, wat gaat die tijd toch snel en wat word ik toch al oud! Als ik toch bedenken, dat ik toen.... Maar ter zake! Ik heb U niet hier laten komen om over de verleden tijd te praten”. Kloris Kloofhaar ging achter zijn bureau zitten en zette den vreselijk benieuwden Jochem op een stoel ervoor. „Wel, jonge vriend, de zaak is deze. Ik ben in het bezit gekomen van een zeer merkwaardig document. Hoe ik er

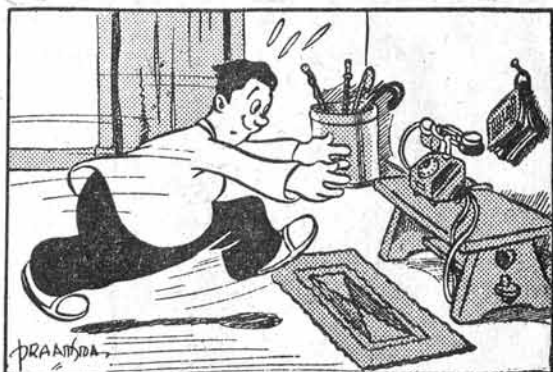

eigenlijk precies aan gekomen ben, zal ik je later nog wel eens vertellen. Dit document nu behelst het testament van je vader, Jochem Jofel. En het is hierom zo merkwaardig, omdat je vader als zijn laatste wil heeft te kennen gegeven, dat je het vermogen, dat hij je nalaat, zelf moet gaan opzoeken”. Jochem trok zijn neus op. Hij had er altijd een hekel aan gehad om zelf iets te doen. Ofschoon een vermogen opzoeken, dat leek hem nog wel. Hij begreep echter wel, dat hij er deze keer niet zonder moeite af zou komen. „Vertelt U het dan maar eens”, verzocht hij den notaris, die in allerlei mappen begon te scharrelen.

48. „Het gaat hier om”, zei de notaris, toen hij een aantal gewichtige papieren te voorschijn had gehaald. „Je vader, wijlen Joachim Jofel, heeft op zijn omzwervingen ergens op een verlaten eiland in de een of andere oceaan een schat begraven. Waar dat eiland is, weet ik niet, dus daar hoef je me niet verder naar te vragen. Er is echter één man, die het wel weet en dat is de kapitein van het schip, waar de oude Joachim toenmaals mee voer. Dit is de enige man, die precies weet, waar zich dit eiland bevindt. Deze man heet Bakboord, Bart Bakboord. Waar die man woont, weet ik ook niet, ik weet zelfs niet in welk land deze kapitein zich zal bevinden. Het enige, dat ik van hem weet, is, dat hij

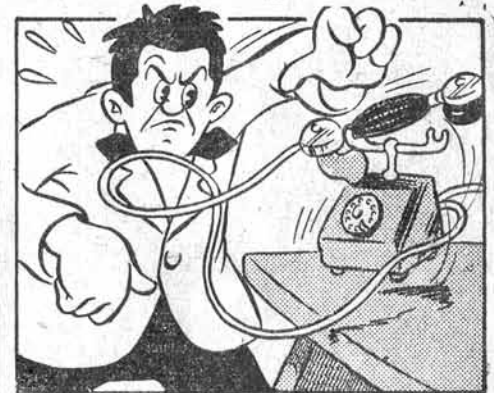
niet meer vaart. Nu kreeg ik gisteren, vijf jaar na de dood van Joachim, een brief van een onbekende, tesamen met het testament van je vader. Ik heb dat allemaal op mijn gemak door gelezen en ben daaruit het volgende te weten gekomen: Je moet, met niets anders dan deze gegevens de schat gaan zoeken, die je vader destijds op dat eiland begraven heeft. Als je die schat gevonden hebt, dan is alles ter waarde van misschien wel enige miljoenen guldens je eigendom.” Jochem was opgestaan. „Moet ik dat gaan opzoeken? Met zulke vage gegevens!? Maar daar heb ik helemaal geen zin in! Dat is me nogal niks! Als ik naga, wat een moeite ik daarvoor allemaal moet doen!!”

49. Toen Jochem Jofel weer thuis gekomen was, zakte hij als een gebroken man in een stoel neer. Het vooruitzicht, met zulke vage gegevens eerst iemand en daarna nog eens een erfenis te moeten gaan opzoeken, maakte hem al zo moe, alsof hij het hele karwei reeds achter de rug had. „Wat een moeite, wat een moeite”, zuchtte hij. „Alsof het Leven al niet ingewikkeld genoeg is..... Waarom heeft vader Joachim die paar stuivers niet voor me op een bank of op de giro gezet? Dan kon ik een van m'n bedienden, die ik er dan natuurlijk makkelijk op na kon houden, even naar de bank sturen met een cheque! Dat zou veel eenvoudiger geweest zijn! Maar nee, hele wereldreizen moet ik er voor ondernemen. Hele maanden in treinen zitten en zeeziek op boten varen en misschien wel in zo'n

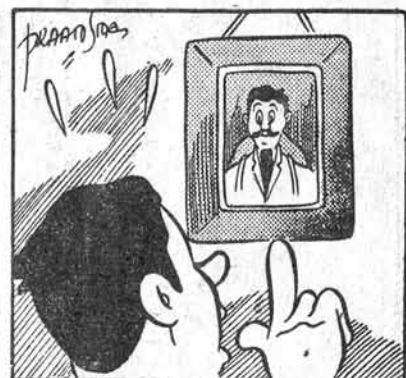
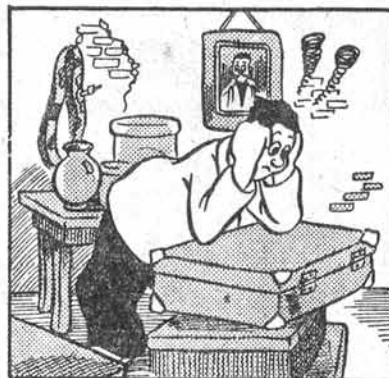
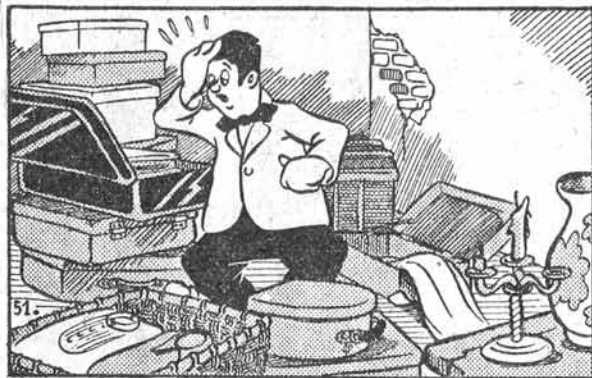
grijselig vliegtuig klimmen! Zou er nu geen andere manier zijn om aan die centen te komen? Kan ik niet iemand anders vinden, die dat karweitje voor me zou willen opknappen? Wat voor mensen zou ik daarvoor kunnen krijgen? Een detective misschien? Maar natuurlijk! Een detective! Dat zijn mensen, die alle mogelijke dingen voor andere mensen opknappen, als ze er maar iets aan verdienen! Zo'n vent moet ik direct hebben! De telefoon! Waar is de telefoon!” Jochem rende de gang in. „O, maar.... eh.... dan zal ik toch eerst wel eens aan den notaris moeten vragen, of dat wel geoorloofd is, of er weer niet de een of andere vreemde bepaling in dat testament voorkomt, die inmenging van andere personen verbiedt! Eerst dan maar eens naar Notaris Kloofhaar bellen!”

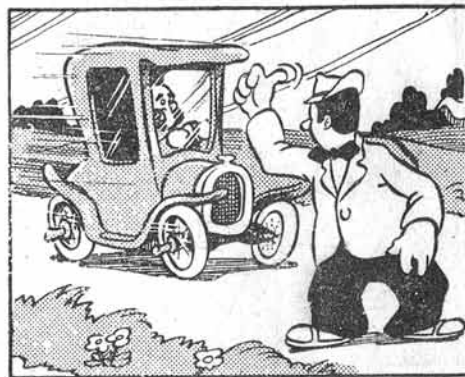
50. „Prachtige uitvinding toch, zo'n telefoon!” dacht Jochem, terwijl hij het nummer draaide. „Zopas moest ik een half uur lopen, om het Kloofhaar te kunnen spreken en nu! Nu praat ik zomaar in dat zwarte ding en de notaris hoort het ook! Hoe is het toch mogelijk! Hoe kan het met mensenhanden gemaakt worden! Ja, hallo? Met notaris Kloofhaar? O, ja, U spreekt nog even met Jofel, Jochem Jofel, weet U wel? Ja, Ik wilde U nog even iets vragen betreffende die erfenis van mijn vader. Als ik nu eens een particuliere detective in de arm nam, die dit hele zaakje voor mij opknapte? Dat zou de zaak zeer vereenvoudigen, dacht U ook niet? Dan kon ik hier rustig aan de arbeid blijven, be-

grijpt U? U zult tenslotte ook wel inzien, dat ik mijn zaken hier moeilijk zo lang in de steek kan laten!” Van de andere kant van de lijn klonk een kirrend lachje. „Zoals alleen maar notarissen en andere uitgedroogde kerels kunnen lachen”, dacht Jochem bij zichzelf. „Neen, neneer Jofel, dat gaat nu juist niet. Uw vader heeft nadrukkelijk bepaald, dat U de schat zelf moet gaan opzoeken en wel binnen het tijdsbestek van drie maanden. Heeft U dat niet volbracht dan vervalt de hele erfenis aan de Spirituele zending tot bekering van Geheelonthouders.” „O”, zei Jochem woest. „Dag, notaris”, en hij smees op goed geluk de hoorn in de richting van het telefoontoestel.

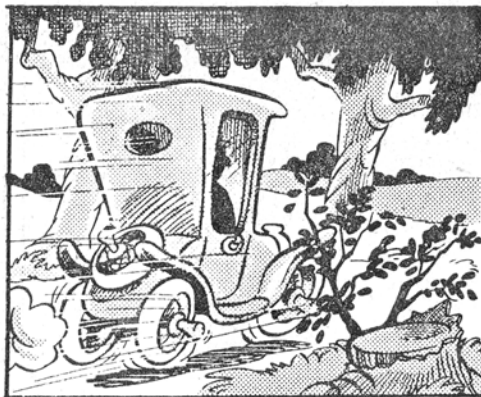
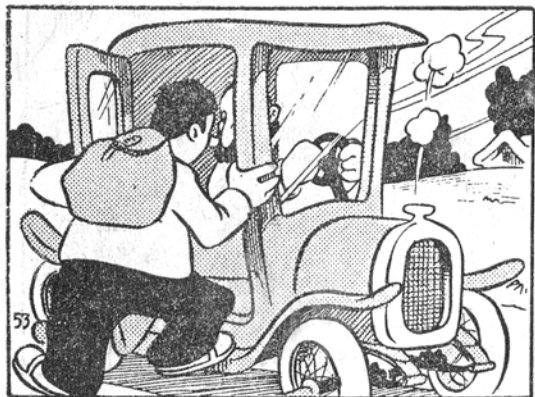
51. En zo kon het dan gebeuren, dat men de volgende dag Jochem Jofel op zijn rommelzolder kon zien scharrelen. Hij had alle koffers, die voorhanden waren, bij elkaar gezocht en trachtte nu, uit al die verscheidenheid van inpak-materiaal het nuttigste instrument te vinden. Maar geen enkele koffer kon aan al zijn eisen voldoen. Deze was veel te klein en die weer veel te groot. „O, o”, zuchtte Jochem ten einde raad met zijn handen in zijn haar. „Als ik zie, wat ik allemaal nodig heb! En als ik dan bekijk, wat een raar soort koffers ik bezit! Geen een deugt er! Ik heb vierkante, rechthoekige, langwerpige, ronde en halfronde koffers. Ik heb koffers van leer, van riet, van hout, van rubber, van zeildoek en van weet-ik-wat-nog-meer! En waarom is er dan niet een, waar ik wat aan heb?” Jochem steunde met zijn ellebogen op een stapel

koffers en liet zijn hoofd in zijn handen zinken. „Het leven eens erfgenamen gaat niet over rozen, zie ik al weer”, dacht hij. „Maar, tenslotte, wiens leven gaat er nu wèl over rozen?” Hij dacht nog enkele ogenblikken diep na. „Hoe deed mijn vader dat toch ook weer? Die heeft toch ook alle mogelijke wereldreizen gemaakt en die zal toch ook wel eens het een of ander mee hebben moeten nemen, vermoed ik.” En toen viel Jochem's oog toevallig op een oud portret, dat zijn vader eens een keer van zichzelf had laten maken en dat nu op een vergeten plek aan de stoffige zoldermuur hing. Jochem bekeek het eens aandachtig en toen wist hij het. „Natuurlijk, beste vader Joachim!” juichte hij. „Een rugzak! Je nam altijd een rugzak mee op reis!”

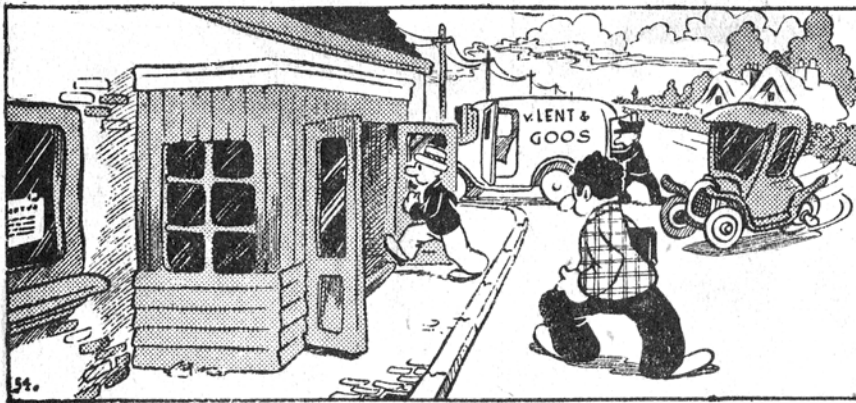
52. De volgende morgen voor dag en dauw zag de verbaasde zoon Jochem Jofel zijn huis uitstappen. En het was een kwade en uit-zijn-humeurige Jochem, dien de Zon zag. „Wat is dat nou voor een tijd, om op te staan”, foeterde Jochem in zichzelf en hij vergat, dat niemand hem had gedwongen om zo vroeg uit de veren te komen. „En wat was dat water koud, vanmorgen!” mopperde hij verder. „Ik heb nooit geweten, dat water 's morgens zo koud kon zijn. IJs was het!” Jochem schreed door de nog stille landauwen en zijn humeur werd er door die stilte niet beter op. Hij was iemand, die erg van vrolijkheid hield en van veel mensen om zich heen, maar op dit erbarmelijk vroege uur was er nog geen mens te zien. Een enkele boer was op zijn land bezig, maar was te ver af om zelfs te beschreeuwen. En Jochem wandelde maar. „Ik zal

eerst naar het station gaan, een spoorboekje kopen en prikken, waar ik heen zal gaan. Tenslotte is iedere plaats goed; ik weet toch op geen stukken na, waar ik Kapitein Bakboord zou kunnen vinden. Juist die ere Kapitein Bakboord... op die hele grote wereld.... Ik moet er niet aan denken, wat een enorme moeite ik daar nog aan beleven zal...” Moedeloos en steeds moedelozer peinzend sjokte Jochem voort, verlangend naar zijn warme bed, dat hij deze morgen zo schielijk verlaten had en dat hij in ik-weet-niet-hoe-lange tijd niet zou weerzien waarschijnlijk. Toen knetterde er iets. Een Ford. En Jochem stak met grote tegenwoordigheid van geest zijn hand in de hoogte en maakte met zijn duim een wijzertje in de richting, die hij gaan moest.

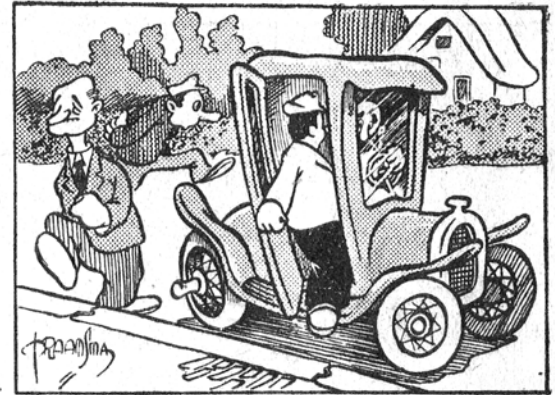

53. De auto stopte. Het portier zwaaide open en Jochem stapte er op toe. „Zoudt U me een eindje mee willen en kunnen nemen?” vroeg hij beleefd, terwijl hij zijn hoedje afnam. „Best hoor, stap maar in, snurker”, zei de oude man, die aan het stuur zat. „Dan is-ie meteen wat voller, dan ligt-ie beter op de golven, snap-je? En dan kan ik het roer wat beter in mijn knuisten houwe, hè?” „Juist,” zei Jochem beleefd, die niet zo goed begreep, wat een auto met golven en een roer te maken had, maar dat niet direct wilde zeggen. „Ja, snurker”, zei de oude weer, die nogal praatgraag bleek, „lopen is ook niet alles, hè?” Hij grinnikte wat in zijn baard en verschoof zijn pruim van zijn linker- naar zijn rechtermondhoek. „Waar moet je heen?” „Naar het

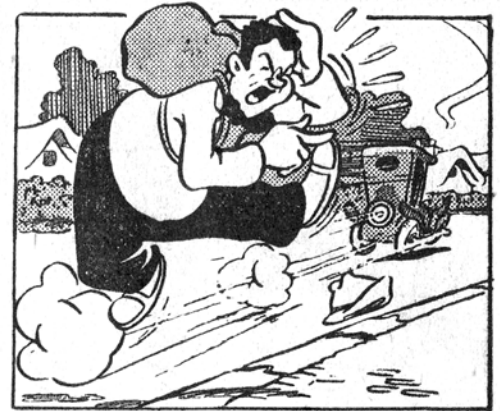
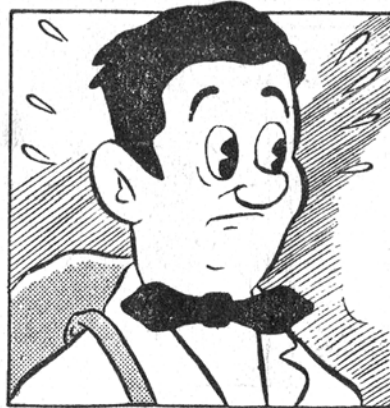
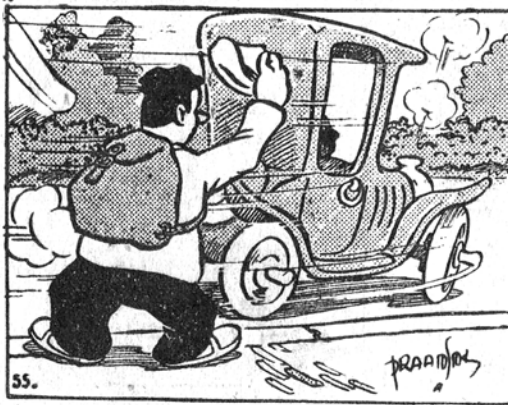
station”, zei Jochem Jofel, „ik moet-eh..... iemand opzoeken.” „Zo”, zei de oude man en hij bekeek Jochem eens opmerkelijk van opzij. „Je doet me aan iemand herinneren, knaap, maar ik zou niet direct weten aan wie.” „Dat kan wel”, zei Jochem, „ik heb zo'n gezicht, waarvan er honderden in een dozijn gaan, niet?” Hij vond het niet prettig om steeds met „snurker” en „knaap” aangesproken te worden en wilde, dat de oude man naast hem zijn mond maar dicht hield. Hij had al genoeg om aan te denken, vond hij. Ofschoon; het bracht misschien nog een beetje afleiding. „Zo, snurker, je moet dus iemand opzoeken, hè? Nou, doe hem de groeten van me, knaap, je bent er. Hier is het station.”

54. Het oude Fordje stopte krakend. „Dank U wel, meneer”, zei Jochem beleefd als altijd. „Het was me een waar genoegen met U mee te mogen rijden. Het heeft me zeker een half uur lopen bespaard.” „Al goed, al goed, snurker”, zei de oude man. „Ik laat nooit iemand staan, als ze me vragen mee te mogen rijden. Ik weet, wat lopen is. Knaap, ofschoon ik nog beter weet, wat varen is. Maar dat zal je maar weinig interesseren, denk ik. Nou, hier moet je wezen. Vergeet niet een kaartje te kopen, voordat je in de trein stapt.” „Ik weet best, hoe ik reizen moet”, zei Jochem een beetje boos. „Ik weet best, dat ik eerst een kaartje moet nemen, voordat ik in de trein stap. Dat zal me heus niet

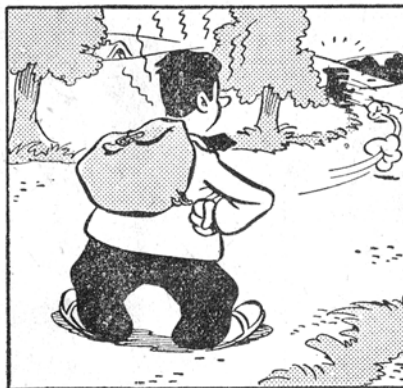
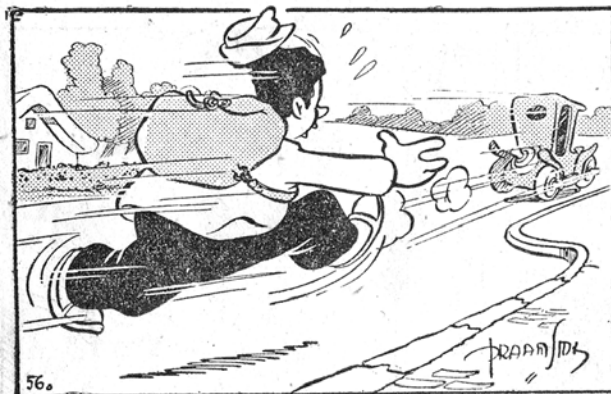

overkomen!” „Nou, doe maar niet zo aangebrand, 't was maar een grapje, snurker”, suste oude chauffeur. „Leer dit van mij: als je geen grapje verdragen kunt, dan zullen de mensen nooit meer grapjes tegen je maken, maar dan maken ze grapjes over je. En dat is minder prettig...” Bij nader inzien vond Jochem dat ook en hij zei lachend: „Bedankt, oud zeekasteel. Als ik je soms met een of ander van dienst kan zijn.... Wat ben ik je schuldig? Zeg het maar!” Maar toen werd de oude zeeman boos. „Wat denk je wel, rares nurker? Dat je mij maar zo ongestraft beledigen kan? Dacht je soms, dat ik taxichauffeur geworden was? Dat neemt een ouwe zeeman niet, knaap!”

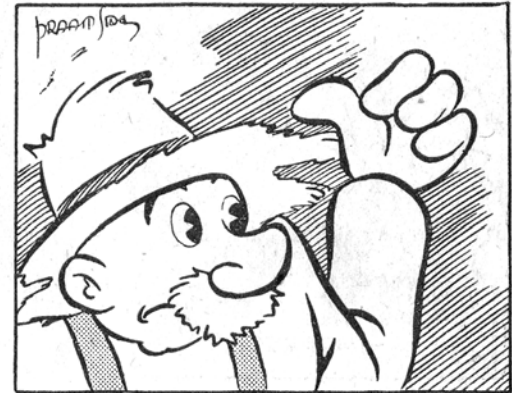
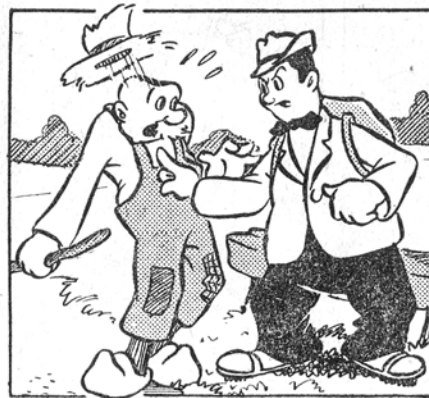
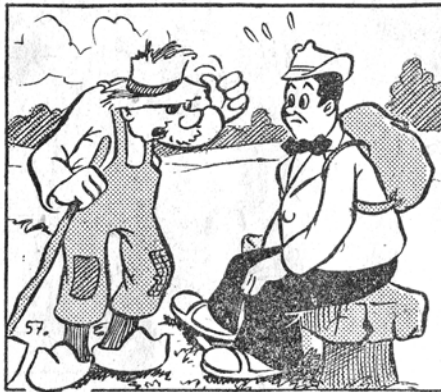
55. Het „oude zeekasteel” zette zijn voet op het gas pedaal en schakelde in de eerste versnelling. Het Fordje reed langzaam weg. De oude zeeman stak stak nog eens zijn kwade gezicht door het portier-raampje en schreeuwde nog: „Dat neemt een zeeman nooit, meneer, dat je hem voor taxichauffeur uitmaakt! En zeker een ouwe kapitein van de grote vaart niet! En dan nog zekerder niet, als die ouwe zeekapitein een Bakboord is. Goeiendag!” Jochem hoorde dat Fordje tweemaal schakelen — dat kun je horen bij Fordjes — en toen was het geval op snelheid en liet Jochem bedremmeld staan. „Wat een ouwe taaie ruzieschopper!” dacht Jochem. Eerst zegt-ie, dat je tegen een grapje moet kunnen en als

je dan een grapje tegen hem maakt, dan is-ie op zijn teentjes getrapt. Zo'n ouwe zeerob! Zo'n vervelende ouwe Bakboord! Bakb.....! Wat?! Bakb..... ww...wwhh-aat??!! Bakboord. Bakboord! Bakboord! ! De man waarvan hij verwacht had, dat hij hem aan het andere einde van de wereld zou moeten zoeken, reed daar onverstoobar in een Fordje rond! En reed hij nu nog maar rond, dan had Jochem tenminste nog de kans, hem ooit weer te zien. Maar nu..... Jochem had zich nog nooit zo'n stomme eendvogel gevoeld als nu. Hij sprong een meter de lucht in, maar bedacht zich toen niet lang meer en.....

56. ....holde zo hard als hij nog nooit gelopen had achter het snel in de verte verdwijnende wagentje aan. „Héééé!!!! Bakboord!! Kapitein! Kapitein!! Wees niet boos meer! Alles vergeven en vergeeten!! Zal geen grapjes meer over je maken! Wees nou niet meer kwaad!!!!” Maar de kapitein, mocht hij het al gehoord hebben, trok zich blijkbaar niets van Jochem's wanhopige gillen aan. Hij reed tenminste verder met een gangetje van zestig kilometer, zodat Jochem al gauw inzag, dat er van inhalen geen sprake meer was. Hij bleef dan ook, na een paar honderd meter hard gelopen te hebben,

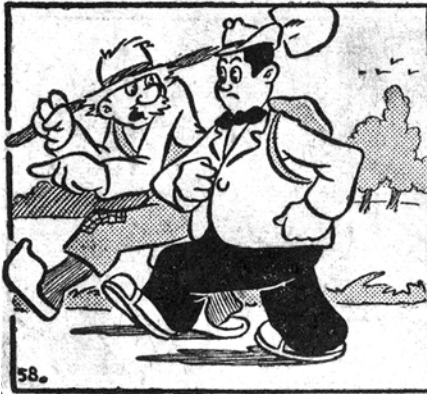
verhit staan en zuchtte: „Had ik nu maar meer aan sport gedaan, dan had ik misschien een beter figuur geslagen. Nu is het maar droevig, hoor.” Hij deed moedeloos nog een paar stappen in de richting van een langs de weg staand bankje en zeeg daarop neer. En terwijl hij inmiddels met een kwaad gezicht naar het aftandse Fordje keek, stond een boertje, dat al die tijd met een verbaasd gezicht Jochem's wedstrijd met de auto had gadeslagen, met zijn kin op zijn schop geleund, Jochem's rug met grote ogen aan te staren.

57. Het boertje kon zijn nieuwsgierigheid niet zo erg lang bedwingen. Het duurde dan ook niet lang of hij nam een kloek besluit, stapte op den hijgenden en blazenden Jochem af en wees met zijn duim over zijn schouder in de richting van den snel verdwenen kapitein Bakboord. „Hebbe ze je auto gejat, baas?” vroeg hij nieuwsgierig. „Ja, dat is toch ook wat met die dieve tegewoordig. Alles jatte ze van je. Niks kan je meer late staan. Verleje week nog. Ik zet me hark effe tegen de muur va-me schuurtje an, ga een ogenblikkie koffie drinke. Ik kom na een uurtje terug en wat denk Uwee ? Me hark foetsie. Weg. Gejat, baas ! Kan je weer een

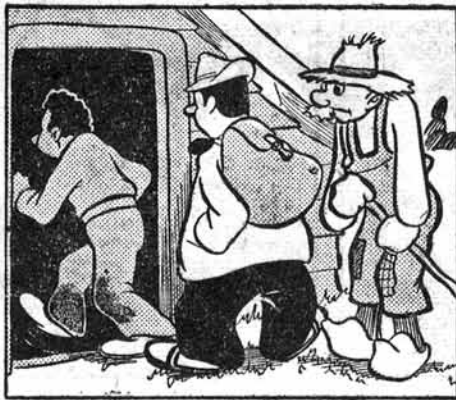
nieuwe hark kope. Maar waar ? Zeg-U maar waar? Laat ik U vertelle, meneer, assik...” „Zeur niet!” viel Jochem uit. „Er is niets van me gestolen. En hij sprong strijdlustig van zijn bankje op. „En die hark van jou interesseert me ook niets ! Weet je wat er zoëven gebeurd is ? Zojuist zijn er minstens twee en een half miljoen goeie zuivere Hollandse guldens de hoek omgevlogen. En die waren van mij, begrijp je ?” Het boertje keek even beduusd, maar wist dadelijk raad. „Het beste wat je dan kan doen, is er achteraan-gaan”, verklaarde hij duidelijk. „Er achteraan gaan !” snoof Jochem. Er achteraan gaan !!”

58. Ja, zeker, er achteraan!" herhaalde het boertje. „Kom maar es effe met Kloris Klomp mee, dan zal die je wel eens eve late zien, watie van plan is.” „Nu”, dacht Jochem, „laat ik eens doen, wat dit manneke zegt. Ik heb wel eens gehoord, dat dat boerenfolk nog zo dom niet is. En baat het niet, dan schaadt het toch ook niet, want kans om Bakboord ooit nog terug te vinden, heb ik toch zo goed als niet meer.” Hij stapte dus met Kloris Klomp mee, die zijn schop als een geweer op de schouder genomen had. „Laat ik U zegge, meneer,” zeurde de boer verder, „ik stond vroeger als kleine jongen al bekend om mijn goede invallen. Toen ik nog maar zo'n peuter was van een jaar of vijf,

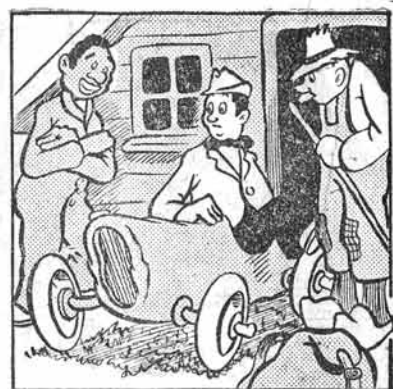
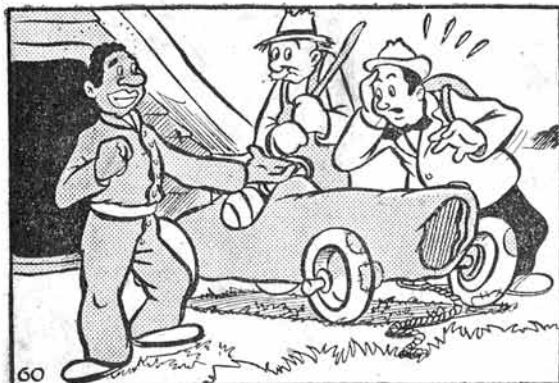
toen zei me moeder es een keer tege me.....” Jochem luisterde helemaal niet naar den vervelende ouden boerepummel, die steeds maar doorzaagde over het feit, dat-ie toch zo'n handige kerel was, maar was geheel in zijn eigen narigheden verdiept. „Als ik nou maar wist, waar die Bakboord heengegaan was.....” Aldus keuvelend er denkend waren ze al een heel stuk opgeschoten en stonden nu plotseling voor een oud houten gebouwtje. Ertegen geleund stond een neger in een overall eeh lange, stenen pijp te roken. En hij stond naast een bord met het opschrift „OTEMOBIEL TE KOOP”. Er begon iets in Jochem te dagen.

59. „Klorissie, klorissie”, zei hij plotseling opgewekt tegen het boertje, „dat is het beste idee, dat je me aan de hand had kunnen doen. Het spijt me nu eigenlijk, dat ik onderweg niet naar je geluisterd heb, wie weet wat een kostelijke invallen zich nog in dat boerenbrein van jou verbergen.” En Jochem wendde zich tot den neger, die vriendelijk stond te greinzen. „Heb jij een auto te koop ? Werkelijk ? Mag ik hem eens zien ?” „Goedag, massa, jawel, massa, massa mogen automobiel zien. Eén blikoogje, Bobje hem halen.” En Bobje stapte het donkere huisje binnen.

Jochem en het boertje bleven een blikken oogje wachten. „Hij heb altijd goeie spullen meneer.”

legde Kloris uit. „Is geen man, die rommel verkoopt aan argeloze voorbijgangers. Nee, meneer, altijd goeie ware, dat is je ware. Daar hou je je klante mee !” Het duurde niet lang of een somber hijgen kondigde aan, dat Bobje met het voertuig slepend of duwend aan kwam zetten. Het bleek slepend te zijn, want toen Bobje weer in het licht verscheen, had hij aan een touw achter zich aan bungelen een vreemd, wrak vehikel. Bobje keek met een triomfantelijk gezicht naar Jochem, die echter minder enthousiast keek, maar naar adem snakkend en met zijn vinger naar het rare vervoermiddel wijzend allerlei vreemde klanken maakte.

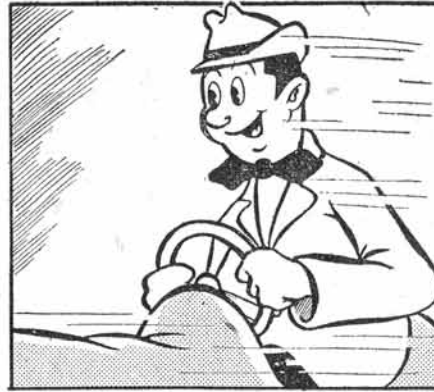
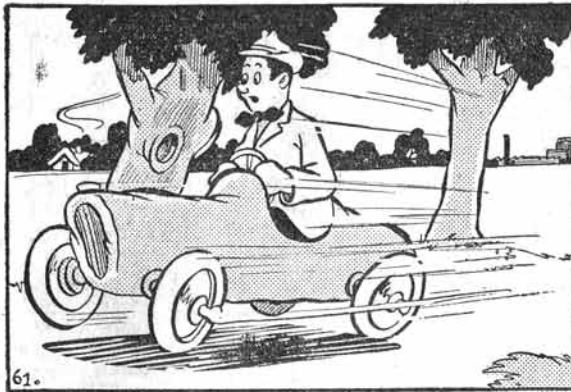

60. „Is dit een auto ?” kon Jochem eindelijk uitbrengen. „Is dit een voertuig, waardig een Jochem Jofel te vervoeren ? Maar, mijn beste neger, hoe kom je er bij dat dit een auto zou zijn ? Het lijkt nergens op ! En als het wèl ergens op lijkt, dan is het zeker niet op een auto !

Alles wat dit apparaat met een auto gemeen heeft, is, dat er vier wielen onder zitten en een stuur er boven op.....” „Massa vergissen zich”, verdedigde Bobje zijn handel, „Zitten ook nog rem aan dit auto. En stocmpedaal. En Toet-toet. En nog eindelijk meer dingen, die dit voertuig tot auto stemmen. Massa koopje hebben aan dit auto, groot massa koopje ! „Nee, mijn beste Bobje, daar loop ik

niet in”, besliste Jochem. „Ik geloof niet, dat we tot zaken kunnen komen”. „Massa niet inlopen ? Massa niet zaken kopen ? Massa moeten lopen, Massa zelf weten. Bobje niet auto aan Massa opdringen. Bobje dachten, Massa auto nodig, dan Bobje verkopen. Dan moeten Jofele Massa maar lopen gaan. Bobje niet meer interesse. Maar Bobje voorstel, Massa maken proefrit en als Massa Jofel jofel rijden, dan Bobje nog eens vragen zaken verkopen. Massa instemmen?”

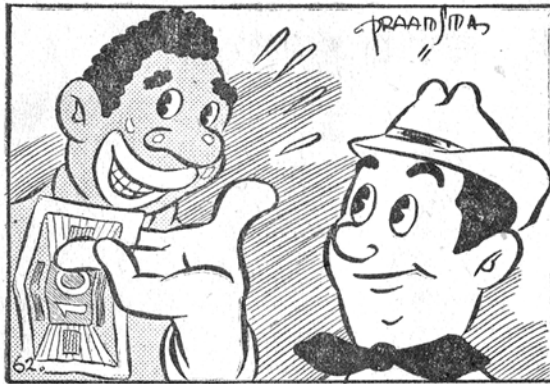
Dat leek Jochem Jofel nog zo'n kwaad idee niet. Hij stapte met onwennige benen in het cockpitje, waar hij met zijn dikke rug net in paste en sloeg de motor aan.

61. De motor maakte een hels lawaai, maar dat mocht Jochem niet hinderen. Als hij er maar hard mee kon rijden, dan was alles goed. En dat kon hij! Tjonge, wat reed dat rare bakje hard. Er zat geen kilometer teller in het cockpitje, maar Jochem schatte de snelheid toch zeker op honderd kilometer per uur. „Nou, nou, dat had ik toch zeker nooit achter dit vreemd-uitziende wagentje gezocht! En je kunt er nog mee sturen ook! En remmen doet hij ook al !!” Uitgelaten toeterde Jochem met de claxon, die ook al in goede staat verkeerde en zijn gezicht fleurde helemaal op. „Laat Kapitein Bakboord nu maar opkomen met die oude Olifant van hem !” Wat zeg ik, olifant? Een slak is het vergeleken

bij dit onvergelijklijk koninklijke voertuig! Vergelijken bij de Olifant van kapitein Bakboord is dit een.. eh.. Paradijsvogel! Juist, dat is het: een paradijsvogel!

Jochem klopte het oude beestje gemoedelijk op de motorkap. „Zo heet je voortaan, begrepen? Paradijsvogel, onthoud het goed!” En Jochem tufte enthousiast weer naar Bobje terug. „Zeg mij, brave Oom Tom, wat ik moet betalen voor dit kostelijke, koddige vervoermiddel? Zeg mij de prijs, en ik zal het betalen!” snoefde Jochem, terwijl hij met een wijds gebaar een zware portefeuille uit zijn binnenzak trok.

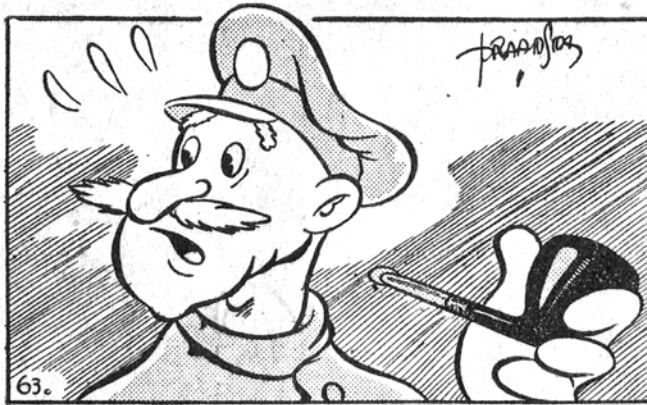

62. „Voertuig kosten veel massa geld, Massa Bobje haast niet durven zeggen”, zei Bobje verlegen. „Zeg mij het ergste, beste jongen”, moedigde Jochem aan. „Het geeft niet hoe duur het is. Alle waar naar zijn geld tenslotte!” Auto kosten tien gulden”, zei Bobje langzaam, maar hij volgde er haastig aan toe: „maar dan massa nog twee kwartjes terugkrijgen!”

Jochem haalde met een slim gezicht een tientje te voorschijn. „Laat die twee kwartjes maar zitten. Of, nee, geef die maar aan Kloris Klomp. dan heeft die ook wat voor de moeite.” „Komt in de bus, massa”, grijnsde Bobje „Kan Kloris Klomp weer nieuw hark kopen. Kloris' hark gesteel-steel.

Gemene mannen alles steel. Ook hark van Kloris! Goedag, Massa!”

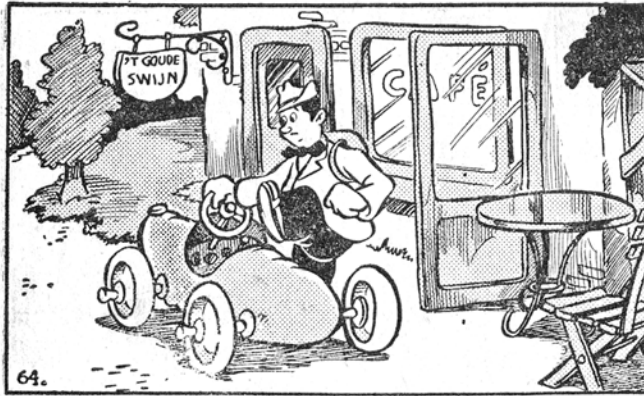
Jochem toog weer veel opgewekter op weg, dan hij die morgen begonnen was. Tenslotte begon het nu zo'n beetje tegen het uur te lopen, dat Jochem gemeenlijk opstond en dan was hij meestal wel weer in zijn humeur. „Hier is een kruising van de weg”, ontdekte Jochem, „dus nu kan Bakboord óf de ene óf de andere kant op zijn gegaan. Laat ik eens inlichtingen inwinnen bij dien meneer, die daar aan de weg staat te werken. Hé, wegheer, heb je hier vanmorgen niet een vreselijk ouderwets autotje voorbij zien komen met een ouwe vent met een reusachtige neus aan het stuur?”

63. De wegheer draaide zijn noofa half om en lichtte een reusachtige pijp uit zijn mond, die direct na deze handeling wijd open zakte. „Wazzegu?” zei hij onduidelijk. Wazzegunou? Hebbe ut over un otemobiel? Die hier voorbijgekommenis? Maar nou mottume nievoorut lappihouwe! U zit toch zekers zelf innun otemobiel? Ennu ben toch nog nie voorbijgekemme?”

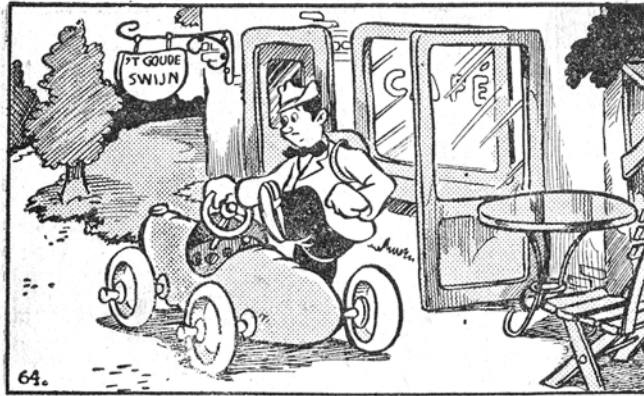
„Ik bedoel niet mezelf, edele wegmeneer, legde Jochem geduldig uit, „ik bedoel of er niet een ander is geweest, die ook in een auto gezeten, zich in deze of gene richting heeft voortbewogen.” „Dasniezomakkelijk”, vond de spitter. Derkomme hierzo veel otemebilee voorbij. Eergisteren nog! Ik zei nog tegemevrouw: ik zeg:.....” Maar dat interesseerde

Jochem minder. „Nee”, zei hij geduldiger dan hij zichzelf gedacht zou hebben, „Ik bedoel vandàag. Niet gisteren of eergisteren! Denk eens ijverig na! Doe eens net of je me begrijpt!” „O, vandaag bedoelt U. Vandàag ! Ja, der izzeending voorbijgekemme, zoazzezeg... Utree obbenzine, utstong geweldig netazzu, ik meen natuurlijk U autemobiel.” „Prachtig”, juichte Jochem, „en welke kant ging dat ding op?” „Die kant”, antwoordde de spitter direct en hij wees met zijn wijsvinger links-af. „Bedankt!” schreeuwde Jochem nog, terwijl hij een straal gas gaf, zodat de Paradijsvogel snorrend van het toneel verdween. De spitter bleef hoofdschuddend achter. „Wat diemensetoggunhaasthebbe te gewoerdig” mompelde hij langs zijn pijp weg.

64. Jochem Jofel was in de wolken. Hij had een snelle auto en wist, welke kant Kapitein Bakboord uitgegaan was. En dat waren twee dingen, die het leven weer de moeite waard maakten om het te leven... Hij drukte het gaspedaal haast door de wrakke bodem van de paradijsvogel heen, maar dat gaf allemaal niets. „Ik moet en zal vandaag nog Kapitein Bakboord vinden, en als me dat niet lukt, vind ik mezelf geen knip voor de neus meer waard”, dacht Jochem. En toen hij in deze opgewekte stemming een uur gereden had, zag hij in de verte een klein, wit huisje liggen. „Weer een bron van informatie”, dacht Jochem bij zichzelf. „Want als ik mij niet vergis, is dit een van die soort gebouwen, waar men tegen betaling lafenis kan vorderen. Allicht, dat daar een waard of iets van die aard is, die mij kan vertellen of er een be-

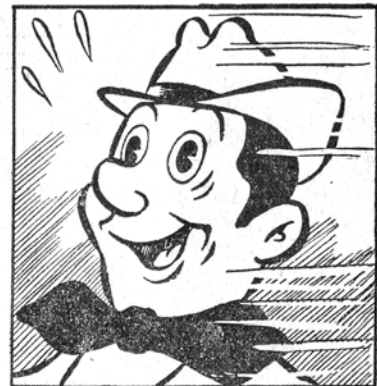
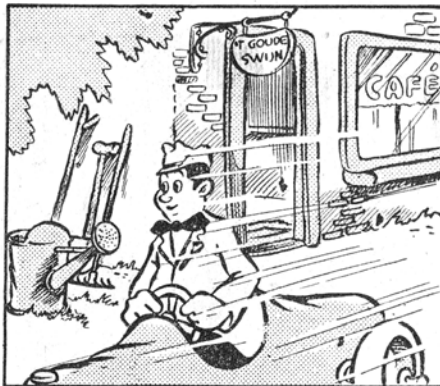
paalde auto langs gekomen is of niet. „Alla, Jochem! Stoppen en vragen!” Hij voegde bij het woord de daad en stapte 't Goude Swijn binnen. „Goedendag, beste waard”, groette Jochem. „Een bier!” „Staat al klaar, meneer” antwoordde de waard, terwijl hij Jochem een pot van dit nat toeschoof. „Ik zag U al stoppen en dacht, dat U hetzelfde zou willen gebruiken als die andere automobilist, die hier een uurtje geleden kwam. Maar ik geloof niet, dat U in diezelfde tijd zoveel potten leeg kunt drinken als hij. Ik ben nog steeds aan het poetsen en drogen om al die dingen weer schoon te krijgen. Een hele rij was het. Ik denk wel een stuk of twintig, ik ben de tel kwijt!” „Was het iemand met een grote neus en een zwarte baard?” vroeg Jochem ademloos.

64. Jochem Jofel was in de wolken. Hij had een snelle auto en wist, welke kant Kapitein Bakboord uitgegaan was. En dat waren twee dingen, die het leven weer de moeite waard maakten om het te leven... Hij drukte het gaspedaal haast door de wrakke bodem van de paradijsvogel heen, maar dat gaf allemaal niets. „Ik moet en zal vandaag nog Kapitein Bakboord vinden, en als me dat niet lukt, vind ik mezelf geen knip voor de neus meer waard”, dacht Jochem. En toen hij in deze opgewekte stemming een uur gereden had, zag hij in de verte een klein, wit huisje liggen. „Weer een bron van informatie”, dacht Jochem bij zichzelf. „Want als ik mij niet vergis, is dit een van die soort gebouwen, waar men tegen betaling lafenis kan vorderen. Allicht, dat daar een waard of iets van die aard is, die mij kan vertellen of er een be-

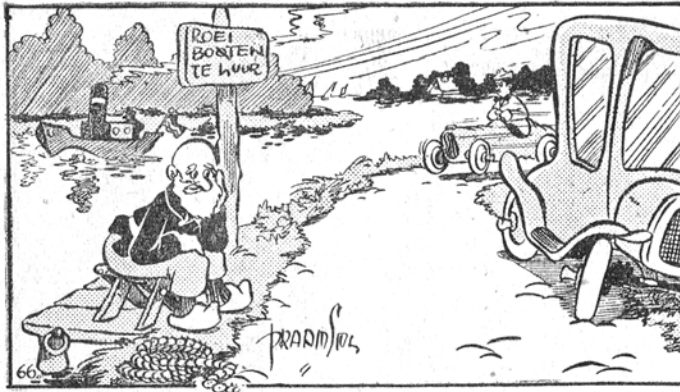
paalde auto langs gekomen is of niet. „Alla, Jochem! Stoppen en vragen!” Hij voegde bij het woord de daad en stapte 't Goude Swijn binnen. „Goedendag, beste waard”, groette Jochem. „Een bier!” „Staat al klaar, meneer” antwoordde de waard, terwijl hij Jochem een pot van dit nat toeschoof. „Ik zag U al stoppen en dacht, dat U hetzelfde zou willen gebruiken als die andere automobilist, die hier een uurtje geleden kwam. Maar ik geloof niet, dat U in diezelfde tijd zoveel potten leeg kunt drinken als hij. Ik ben nog steeds aan het poetsen en drogen om al die dingen weer schoon te krijgen. Een hele rij was het. Ik denk wel een stuk of twintig, ik ben de tel kwijt!” „Was het iemand met een grote neus en een zwarte baard?” vroeg Jochem ademloos.

65. „Inderdaad, inderdaad,” zei de herbergier. „Dat was 'em. Tjonge, jonge wat kon die ouwe baas drinken, snurker!” „Zei hij tegen U ook snurker?” vroeg Jochem verbaasd. „Ja, juist. dat zei hij”, grinnikte de waard, „wat een prachtwoord, niet? Ooit zo'n mooie term gehoord als snurker?” „Nee, nooit!” grinnikte Jochem op zijn beurt. „Je hebt de langste tijd van m'n gezelschap genoten beste waard. Ik smeer hem als de bliksem!” Hij gaf den waard een hand en snelde naar zijn Paradijsvogel, die trouw stond te wachten. Even later snorde hij weg, „t Goude Swijn” en de waard verder aan hun lot overlatend. „Zo kom ik toch steeds

dichter bij mijn doel!”, dacht Jochem triomfante-lijk en hij prees zich gelukkig, dat hij zulk een eminent stuk voertuig op de kop getikt had. „Volhouden maar volhouden maar, dan komt ieder mens tenslotte aan zijn doel. Wie wil, die kan!” doceerde Jochem Jofel aan de duizende onzichtbare toeschouwers. „Waar één wil is, is een weg! Een gegeven paard moet men .. nee. dat slaat nu nergens op.. Ferme jongens, stoe...nee, dan is dat gegeven paard nog beter! Nou weet ik het.... haastige speed is zelden.... Ja, dat is er ook een, maar daar denk ik maar liever niet aan!”

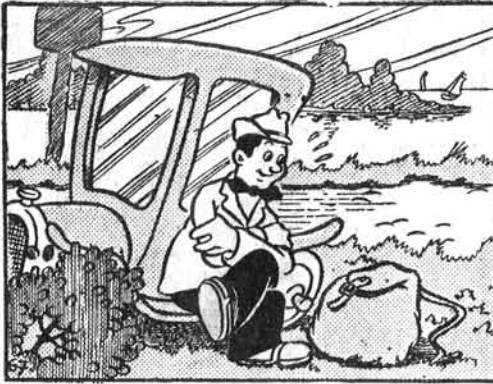

66. Toen Jochem deze zinnen allemaal gezegd had en hij een hoek omsloeg, ontrolde zich plotseling voor zijn ogen zulk een vredig toneeltje, dat hij niet met zekerheid zou hebben kunnen zeggen of hij waakte of droomde. Daar, aan de oever van een glinsterend meer, zat een oude vissersman te slapen. En recht tegenover hem, scheef aan de berm van de weg gezet, stond de oude olifant van den Kapitein! Jochem geloofde zijn eigen ogen niet, „Zou ik je dan hier treffen, goeie, beste, brave, oude..... eh ..... surker!” galmde het in zijn binneste. Hij remde knarsend vlak voor de slapende visser, die verschrikt opkeek. Naast hem stond een bord met de aankondiging: ROEI BOTEN TE

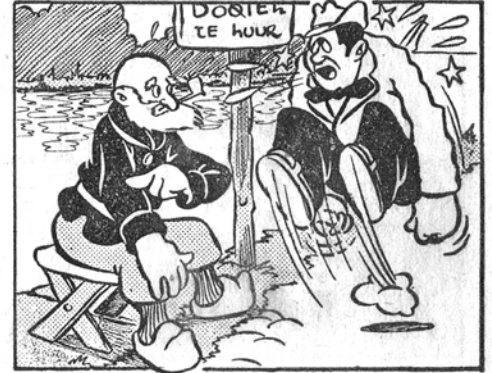
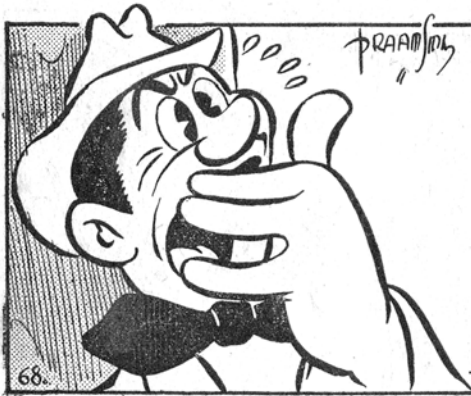
HUUR. „Waar is de bestuurder van die ouwe Ford?” vroeg Jochem op de man af. „Ergens op het meer” geuwde de visser. „Geef me dan dadelijk een boot, want ik moet die man direct spreken!” beval Jochem, terwijl hij uit zijn Paradijsvogel klom.

„Ik heb niet een boot meer”, antwoordde de visser, die alweer aanstalten maakte om zijn ogen te sluiten. „Alles verhuurd. Goeie dag vandaag. Mooi weer. Veel liefhebbers.” „Mooi is dat”, mopperde Jochem, „had je niet een boot voor me kunnen bewaren?” Maar hij zag dadelijk het onredelijke van zijn verzoek in en besloot, dan maar op de wal op den Kapitein te blijven wachten.....

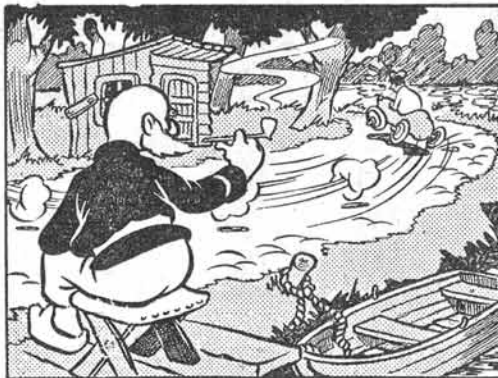
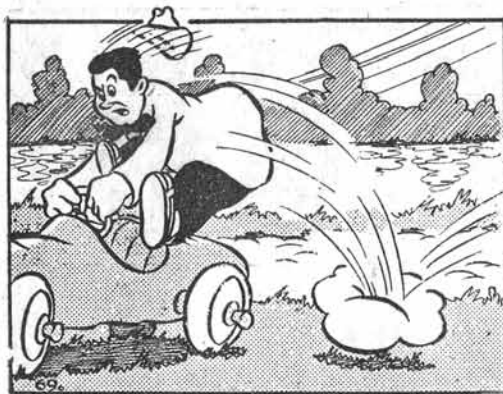
67. „Welaan, ik zet me op de treeplank van de olifant neer. Als Kapitein Bakboord komt, dan heb ik hem meteen te pakken”, bedacht Jochem, „Ofschoon me dat op de duur wel hard lijkt zitten.” Hij keek eens rond. „Ik kan misschien beter in het gras gaan liggen met een boek. Dan eet ik gelijk een paar boterhammen. Want ik begin, eerlijk gezegd best trek te krijgen!” Hij viste in zijn rugzak en pakte een boek en een serie boterhammen, keurig in papiertjes gewikkeld. Jochem kon flink eten. Hij at zijn hele voorraad meteen maar op en las nog een poosje in zijn boek. Maar toen ontdekte Jochem ineens een boom op een kleine afstand van de Olifant van den Kapitein. „Aha”, dacht hij. „Hier

ga ik tegenaan zitten met mijn rug, dan heb ik het volle gezicht op de Olifant en kan tegelijk op mijn gemak zitten lezen”. Zo gezegd, zo gedaan. Jochem ging in zijn meest gemakkelijke houding tegen de boom aanleunen en las en las. Nu is het Jochem Jofel's gewoonte, om altijd na het eten een dutje te doen. En ja, van gewoontes kom je maar niet zo een-twee-drie af! En, in aanmerking genomen, dat Jochem die morgen al zes uur op pad was en ook in aanmerking genomen, wat hij sinds die tijd al voor schokkende dingen beleefd had, was het niet zo erg te verwonderen, dat Jochem langzaam indutte en tenslotte vast zat te slapen....,

68. Als Jochem eenmaal sliep, dan kon geen kanon, vlak langs zijn oor afgeschoten, hem wakker maken. En als je dit weet, is ook het volgende duidelijker te begrijpen. Toen Jochem namelijk weer uit het land der dromen naar het land der wakenden terugkeerde, was er een uur verstreken. Dat was zo ongeveer de tijd, die Jochem aan middagdutjes besteedde. Hij werd wakker met een wijde geeuw, zo wijd, dat hij er scheel van kijken moest. „Houd je hand voor je mond, Jochem”, zei hij tot zichzelf, want Jochem was een nette man. Als je echter het plaatje bekijkt, zou je zeggen, dat twee handen haast niet genoeg waren om deze enorme geeuw te bedekken. Toen Jochem uitgegeuwd was, keek hij eerst natuurlijk naar de

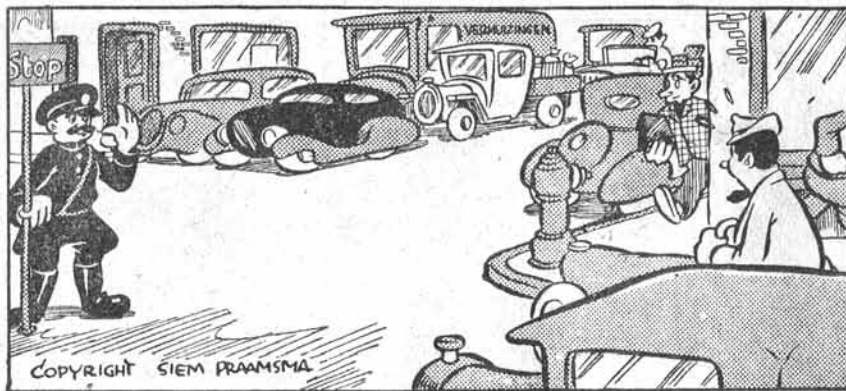
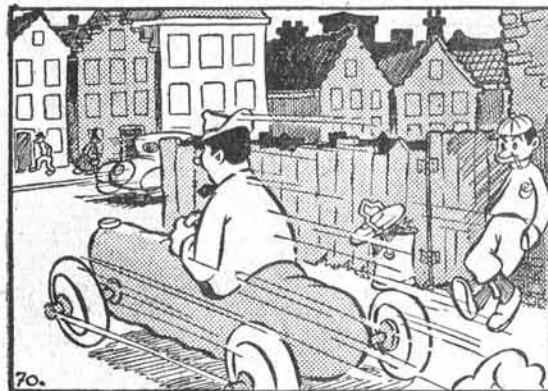
Olifant van Kapitein Bakboord, dat is logisch. Wat minder logisch was — dat vond Jochem Jofel ten minste — was, dat de Olifant weg was. Jochem schrok zich een tweede hoedje. Hij kletste zijn linkerhand tegen zijn hoofd aan en wees met zijn rechter naar het Niets. Dan werd hij plotseling weer actief. Hij sprong op en stormde op den ouden visser af. „Waar is die vent gebleven?!?” brulde hij. „Waar is-ie?” De visser antwoordde eerst niet en zei dan met een handgebaar: „Nu heb ik een bootje. Ik heb het expres bewaard voor U. Er was net nog iemand, die het huren wou, maar ik heb gezegd, dat het voor die meneer was, die daar lag te slapen. En die meneer was U. Het kost per uur .....

69. „Waarom heb je me niet wakker gemaakt?“ schreeuwde Jochem, terwijl hij trilde van woede. „Je moet de wereld niet alleen naar je eigen maten meten!“ Ik kwam hier voor den man, die in dat autootje thuishoort en niet voor jouw ongelukkige bootjes! Malle roeibotenverhuurder!”

Jochem rende na deze ontboezeming weer weg, slingerde zich achter het stuur van zijn Paradijsvogel en schoot er met een fabelachtige snelheid van tussen, verwonderd nagestaard door den ouden visserman. „Wat ben ik blij dat ik hem niet wakker heb gemaakt!“ zuchtte hij. „Ik zag direct al, dat het twee ongere types waren, vooral die ene

met die grote neus en die zwarte baard! Moord en doodslag was ervan gekomen, man. Moord en doodslag!!“ Intussen storde Jochem met een fabelachtige snelheid over de weg. Van slaap-hebben was geen sprake meer; er was slechts een wilde, wit-gloeiende woede overgebleven. „Als ik nog aan dien ouden visser denk, spring ik uit elkaar!“ dacht Jochem Jofel. „Wat een vent! Wat een kerel! Wat een halve-gare-roeiboten-verhuur-meneer! Ik ben maar blij, dat ik gauw weggereden ben. Daar was moord en doodslag van gekomen, Moord en doodslag, meneer.....!“

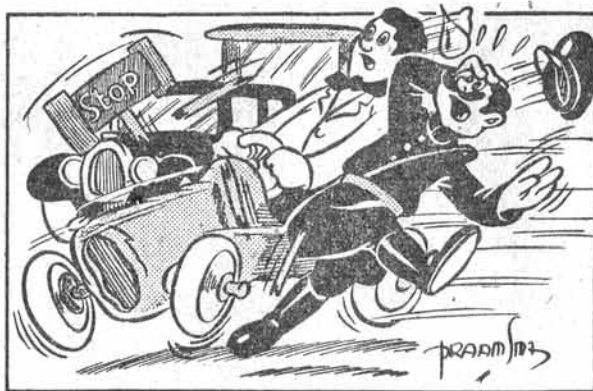

70. Nadat Jochem eerst een weinig afgekoeld was door de hevige wind, die hij veroorzaakte door zijn snelle rijden, en op deze manier een weinig van zijn woede verloren had, had hij al gauw genoeg redenen om wéér kwaad te worden.

Hij zag namelijk in de verte een grijze huizenmassa, die duidde op de aanwezigheid van een stad. En aangezien er op het stuk straatweg, dat zich vóór Jochem's Paradijsvogel uitstreekte, niets te kennen viel dat ook maar in de verre verte op de Olifant van den Kapitein leek, moest Jochem wel aannemen, dat Kapitein Bakboord de stad bereikt had. „Ook dat nog!” siste Jochem kwaad. „In een stad is er helemaal geen zoeken meer aan! Och,

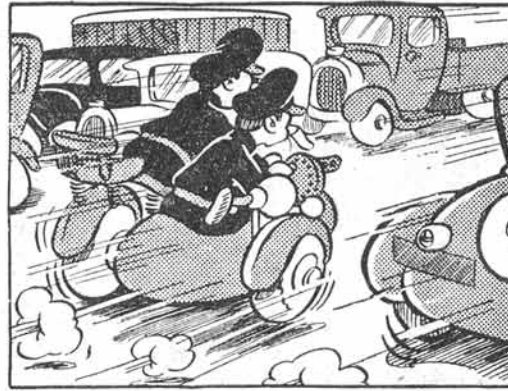
och, wat is het leven toch moeilijk,” zuchtte hij verder.

„Waarom heeft mijn vader toch niet aan die Bank of de Giro gedacht, toen hij geen raad meer wist met zijn geld! Nu ben ik weer de sigaar en kan ik het weer opknappen!” Jochem Jofel reed de stad binnen en schoof met zijn Paradijsvogel een paar straten door, terwijl hij alle hoop, om Kapitein Bakboord ooit nog terug te vinden, volkomen opgegeven had. Dan moest hij plotseling remmen: Een dinaar der verkeerswet stond daar met geheven hand en een waarschuwend rood Stopbord en maakte Jochem duidelijk, dat thans de beurt was aan het verkeer der andere richting, om voorrang te hebben.

71. En toen gebeurde er iets, waar Jochem in de verste verte niet op had durven hopen. Want tussen het verkeer, dat van rechts kwam, zo, Jochem's oog plotseling de zo vurig begeerde Olifant schuiven. Bij het zien van dit feit overmeesterde hem zulk een enthousiast gevoel, dat alles daar verder bij in het niet zank. „Ollabolla!” riep Jochem uit. „Nu of nooit! Op naar de twee en een half miljoen! Een mens moet zijn kansen grijpen, anders zit hij er naast!” En hij gaf gas, zo, dat de oude Paradijsvogel er van kraakte in zijn ingewanden. „Uit de weg, Hermandad!” gilte Jochem. Er kraakte iets en het stop-bord viel gesneuveld ter aarde. De verkeers-agent kon zich ternauwernood redden

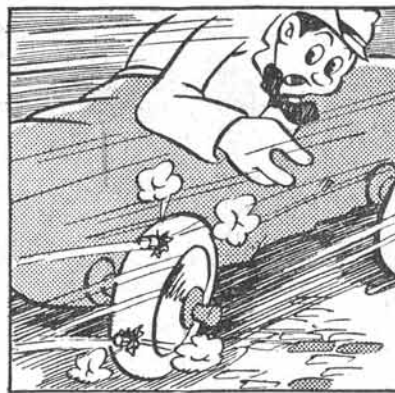
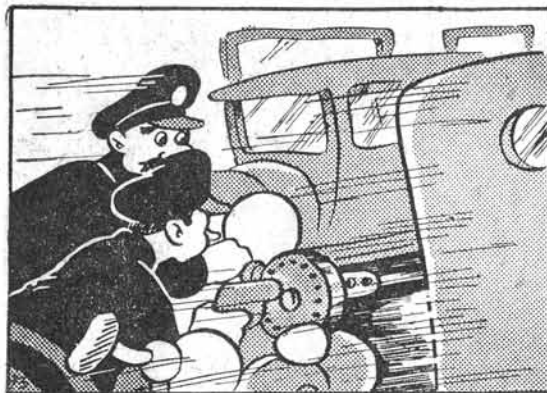
door het nemen van een fantastische sprong. Zijn pet vloog in de lucht. En terwijl Jochem voorwaarts snorde, nam de agent een kloek besluit. Hij greep ergens in zijn tuniek in een zakje en viste een fluitje op. Hij stak het in zijn mond en blies er zo hard en schril op, dat Jochem, hoewel al enkele honderden meters verderop, het nog duidelijk horen kon en welhaast moest denken, dat hierdoor de ganse politiemacht gealarmeerd was. „Oei, oei, als dat maar goed afloopt” dacht hij benauwd. „Het zal tenslotte wel een strafbaar feit zijn, een politieagent, op dusdanige wijze te molesteren!”

72. En dat was het. Op het schrille gef... kwam direct een motor-met-zijspan aangedraafd, welke motor bemand was met twee collega's van den door Jochem gemolesteerden verkeersdienaar. „Wat is er aan de hand?“, vroeg de agent aan het stuur. „Wat er aan de hand is? Wat er aan de hand is? Vraag je dat nog? Moet je dat nog vragen?“ brieste de stop-bord-agent. „Kun je dan niet zien, dat ik volkomen.... eh.... volkomen.... nou..... eh, enfin... D'r kwam zo'n halve gare vent in een race-auto en die reed mijn stop-bord en mijzelf omver. Ik ben ternauwernood aan de dood ontsnapt! Ternauwernood!“ „Wie is het?“ vroeg de motoragent vlug. „Zo'n dikke met een idioot hoed-

je op!“ antwoordde het stop-bord. „Kan niet missen! Kijk, daar, in de verte!“ De motor stooft er van tussen. Knetterend. En Jochem, die natuurlijk van dit gesprek tussen de handhavers der wet niets gehoord had, hoorde plotseling dit knetterende lawaai achter zich. Hij keek achterom en zag twee van dienstijver blakende gezichten met twee paar dito ogen op zich gericht. „Dat kan nooit goedgaan“, dacht hij bij zichzelf en dat kun je trouwens aan zijn gezicht ook wel zien. „Kom, mijn lief Paradijsvogeltje, toon, wat je waard bent. Laat zien wat je kunt!“ Maar het Paradijsvogeltje scheen alle energie verspeeld te hebben; hij verloor ten minste zienderogen terrein op de snellere politiemotor.

73. „Laat hem niet ontsnappen!” riep de bestuurder van de politiemotor tot zijn collega in de zijspan boven het geknetter van de motor uit. „Als hij straks een zijstraatje inschiet, kunnen we naar hem fluiten, dat begrijp je!” „Zal ik een vergiet van hem maken?” vroeg de zijspanner enthousiast. „Als ik zijn banden lek schiet, moet hij wel stoppen.” en hij greep met een resoluut gebaar de kolf van het machinepistool beet, dat voor hem op het zijspan gemonteerd was. „Goed, raak hem!” schreeuwde de ander. Zorg, dat we hem niet kwijtraken, Willem!”

En Willem haalde de trekker over. „Fwieieiet. Pang! Knets. Boeoeoem! Rang kang tsieng Boem!” hoorde Jochem plotseling achter zich en meteen tolde zijn Paradijsvogel als een dronken eendvo-

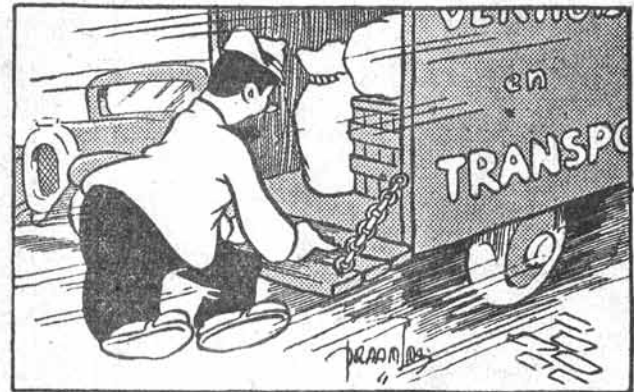
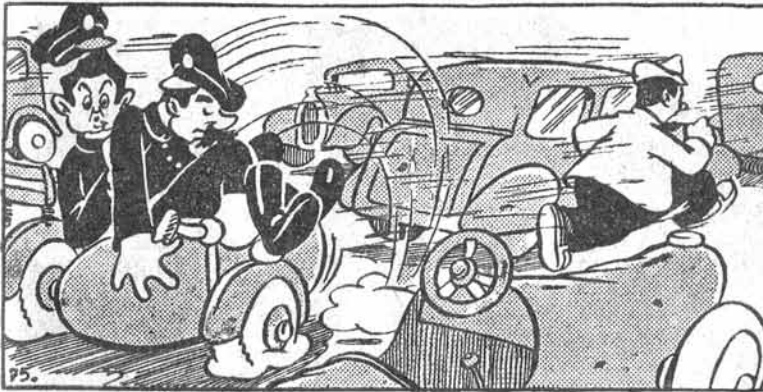
gel over de weg. „Wat zullen we nu weer beleven?” schrok hij. „Als je erfgenaam van enige miljoenen bent, ben je geloof ik, nergens meer veilig. Ze proberen me. denk ik, uit de weg te ruimen om de erfenis zèlf in de wacht te slepen.

Maar dat zal ze toch niet glad zitten!” Hij probeerde nog meer gas te geven, maar de Paradijsvogel wilde niet meer aan zijn meester's aanwijzingen gehoor geven. Hij slingerde over de weg en het duurde niet lang, of Jochem moest het opgeven. Hij stopte en in minder dan geen tijd stonden de twee verkeerspolitieagenten naast hem. „Uw naam?” vroeg de bestuurder bars. „Jochem Jofel. Maar luistert U eens. er is hier een vergissing in het spel. Ik.....”

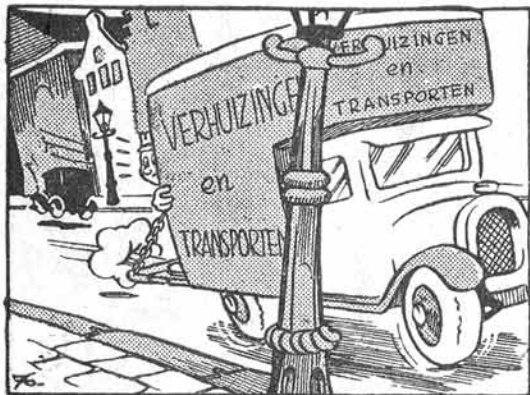
74. „Vergissing? Wát vergissing?” smaalde de brigadier. „Bent U een dikke kerel of niet? Heeft U een gek hoedje op of niet? Heeft U de verkeersregels overtreden of niet? Heeft U een stop-bord aan puin gereden of niet? Heeft U een ambtenaar in de uitoefening van zijn functie gemolesteerd of niet? Heeft U dus een paar bekeuringen verdiend of niet? Of niet soms?” voegde hij er volkomen overbodig aan toe. „Hoor eens, waarde Politieheer”, dreigde Jochem boos, „Dat vraag ik je allemaal niet. Ik wil alleen maar zeggen. dat door jouw vervelende tussenkomst mij een erfenis de neus voorbij gaat. En niet zo maar een erfenis. Oh, nee!

Een erfenis van minstens twee en een half miljoen goeie, beste, brave guldens. Meer guldens dan jij ooit in je hele leven bij elkaar gezien hebt! Begrijp je dat goed?!” „Ik heb niks te begrijpen”, vond de brigadier. Ik weet alleen, dat U een stopbord kapot gereden hebt!” Hij duwde Jochem een dreigende vinger onder de neus. „En nu moet U geen praatjes meer hebben, anders gaat U voor een paar daagjes het cachot in, begrepen?” Jochem vond den brigadier plotseling onuitstaanbaar. Ja, dat kan zo gebeuren! En zonder zich lang te bedenken, gaf hij den brigadier een knetterende bens onder zijn kin.

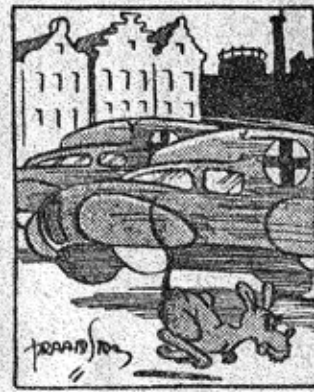
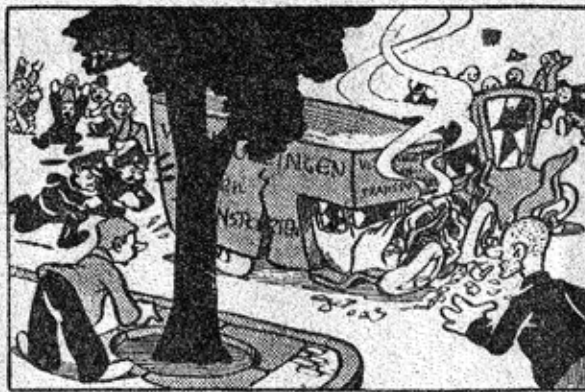
75. Zonder het verdere verloop van zijn wandaden af te wachten, rende Jochem weg. „Ik geloof niet, dat het goed is, hier nog langer te verwijlen”, bedacht hij. Hij liet de voor het ogenblik onbruikbare Paradijsvogel de Paradijsvogel en snelde tussen de verkeers-wir-war door naar veiliger oorden. „Ik geloof ook niet, dat het geoorloofd is, plichtsgetrouwe agenten van Politie tegen de vlakke te slaan Maar, ja, een mens doet wel eens dingen....” Tegen de vlakke geslagen was de brigadier nu direct niet: hij was namelijk op de verbouwereerde schoot van den agent Willem terecht gekomen. Maar ook

dat was niet geoorloofd, vond de brigadier en hij nam zich voor, barre maatregelen te treffen. Jochem was intussen niet ongelukkig geweest: aan een juist passerende vrachtwagen stak een klep uitnodigend naar buiten en Jochem greep zijn kans direct. „Het geluk is niet mij”, zong hij verheugd. „Als ik deze kans niet pak, zal wijlen mijn goede vader Joachim mij dat nooit vergeven” en, een flinke spurt nemend, slingerde hij zich met een behendige zwaai op de laadklep. „Gewonnen!” juichte hij. „Gewonnen! Laat nu de wet maar komen! Hier vinden ze me nooit!”

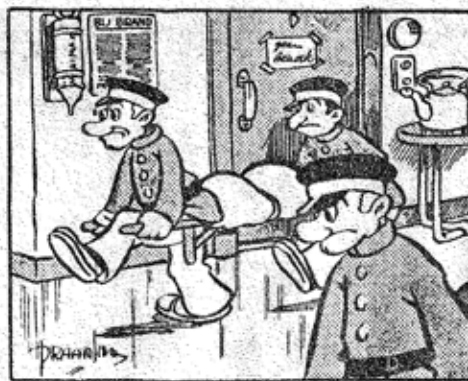
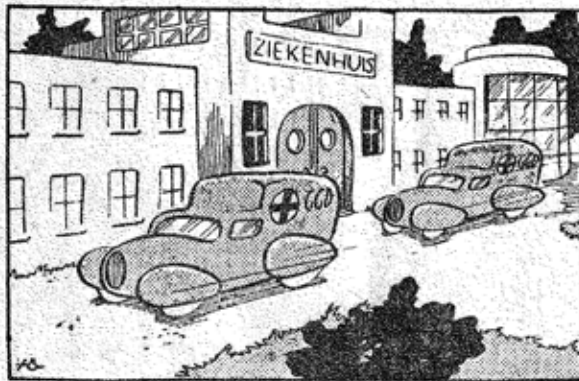
76. Maar, zoals het meer gebeurt, had Jochem alweer te vroeg gejuicht. Want, toen hij eerst voorzichtig om het hoekje van de vrachtwagen vooruit, en daarna achteruit gekeken had, ontdekte hij, dat hij toch weer gevolgd werd. En wel door steeds nog dezelfde kwelgeesten. Agent Willem en de brigadier waren snel weer bij hun positieven gekomen en kwamen nu met zulke wilde trekken van woede op de vrachtwagen afstormen, dat het Jochem bang om het hart werd. „Nu kom het einde”, dacht hij, „het roemloze einde. Het einde van gevangenis en rechter en beschaamd naar huis terugkeren zonder erfenis. Want

ais ik Kapitein Bakboord nu nog vind, mag dat wel een wonder heten!” De beide wetsdienaren ondertussen rolden met open knalpot over het gladde asfalt. „Zet hem op, Piet.” vermaande Willem onerbiedig zijn brigadier. „Zet hem op! Hij kan ons nu niet meer ontsnappen! Die logge bak van een verhuiswagen hebben we zó ingehaald, dat begrijp je!” Het begon er inderdaad veel op te lijken, dat Jochem niet meer ontsnappen zou en Jochem zag dat zelf ook heel duidelijk in. En hij was alreeds aan het zinnen op een andere manier, om van de Hand der Wet af te komen, toen.....

77. ....Jochem plotseling een oorverdovend gekraak vernam. Na dat gekraak 'n enorme BENG! waarna Jochem Jofel met een smak tegen de zijwand van de vrachtwagen werd opgekwakt. Hij zag ogenblikken niets dan sterren, glinsterende strepen, schroefjes, moertjes, gesplinterd hout en daarna dikke duisternis. Even had hij nog het gevoel of zijn linkerarm uit het lid werd gerukt en of er tegelijkertijd een volle bloempot op zijn hoofd kapot geslagen werd. Daarna viel de absolute stil-

te..... Wat was er gebeurd? Een verkeersongeval. De vrachtwagen was tegen een andere auto opgereden, dat was al. Een rommelige puinloop was, wat er van overbleef. En terwijl van alle kanten belangstellenden toeschoten, waaronder natuurlijk ook Piet en Willem, de wetsvertegenwoordigers, klonk vanuit de verte een aanzwellend geloei: de sirene van de geneeskundige dienst, die met twee ziekenauto's kwam kijken, of er nog niet wat botjes te genezen waren.....

78. Er is nu weinig meer te vertellen, dan dat enige broeders van de G.G.D. ter plaatse des onheils de gewonden uit de ruïne peuterden. en ze op draagbaren bonden. Hierna werden de slachtoffers in de auto's geladen en naar het ziekenhuis gebracht. Daar werden ze, overdekt met witte lakens door diverse gangen gedragen. Deuren gingen geruischloos open en dicht..... Mannen in witte jassen liepen op hun tenen door de gangen en bleven meewarig bij de draagbaren staan kijken..... Lysol geurde.....

Enige ogenblikken later kwamen Brigadier Piet en agent Willem luidruchtig de binnenplaats van het

ziekenhuis opknetteren. „Eindelijk!” zei Piet. „Nou hebben we 'em!” zei Willem. Ze schelden lang, hard en aanhoudend aan de ziekenhuispoort. Even later werd die zachtjes en behoedzaam geopend om een verontwaardigd broeder-gezicht door te laten, dat zei: „Heren, U wordt verzocht, dit terrein ogenblikkelijk te verlaten. Het past U niet, op een dergelijke wijze een ziekenhuisbel te misbruiken.

„Die misdadiger moeten we hebben!” stamelde Piet „Het is hier een ziekenhuis en geen rechtszaal, heren. Goedendag, heren!” En het hoofd verdween gelijk het gekomen was.

79. Jochem werd wakker. Hij keek rond en nog eens rond en kon met geen mogelijkheid begrijpen waar hij zich wel bevond. Hij merkte wel, dat hij in een onbekend bed lag in een heldere, witte kamer. Hij keek nogmaals rond. En... „Wat zullen we nu beleven?” Jochem keek met grote, verbaasde ogen naar het bed vlak naast hem. Daar, op een helder wit kussen, in zalige rust, lag een hoofd. En aan dat hoofd zat onderaan een zwarte kroesbaard. En middenin datzelfde hoofd zat een grote neus, nu voorzien van een gekruiste pleister....

„Bakboord....” fluisterde Jochem zachtjes. „Bakboord, ouwe snurker....” En toen begreep hij plotseling de toedracht van de hele zaak. De verhuiswagen, waar Jochem zich in verscholen had, ten einde aan de wrekende arm der wet te kunnen ontsnappen, was natuurlijk in botsing gekomen met de olifant van den Kapitein....!” Een diepe rust daalde over Jochem. De enige man, die wist, op welk eiland de oude Joachim de schat begraven had en die hij ergens op de wereld had moeten zoeken, lag vredig slapend naast hem.....

JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

DEEL II

De erfenis van den ouden Jofel (1)

(OP ZOEK NAAR KAPITEIN BAKBOORD)

DOOR SIEM PRAAMSMA

UITGEVERIJ PEGASUS
AMSTERDAM

HET DERDE DEELTJE IS GETITELD:

JOCHEM JOFEL
WERELDREIZIGER

De erfenis van den ouden Jofel (2)

PRIJS f 0.60*

Nu reeds kunt U zich opgeven om bij verschijning dit deeltje te ontvangen. Betaling is het gemakkelijkst per giro Nr 173127 van

UITGEVERIJ PEGASUS - LEIDSCHESTRAAT 25, - AMSTERDAM-C